

QUINA REVOLUCIÓ

*Emancípate orgullosa
manifiesta tu poder
y verá que la mujer
no es esclava, sino diosa*

Antoni Ribot i Fontserè

La seva rebel·lió era minsa per tant l'acceptació tampoc no era total.

Quan de petita somiava en ésser una superheroïna no pensava ben bé en aquesta mena de vida. Havia desenvolupat el poder d'aixecar-se abans que sonès el despertador. Gaudia escoltant com pujaba el café en hores de rotund silenci, sense haver d'atendre cap més ordre que la d'apagar un altre foc imminent.

Els diners creixien gràcies al seus esforços fermes i ben planificats, i tot i no haver estudiat cap carrera d'economia era una doctora alhora de multiplicar els pans. Segur que Jesucrist debía ser una dóna, va pensar mentre feia els esmorzars. De dos *baguettes* va aconseguir extreure'ns racions de sobres, fins i tot va congelar en *tuppers*. Un altre invent femení, n'estava segura.

Recollí les molles, els diferents embotits que mai coincidien, repasà els gustos i anotà el noms, no fos cas que hi haguès enfados, o mamas!, o carinyos! Al sentir brogir el café el seu superolfacte s'activà. Caldria llençar la brossa, hi havia una muntanya massa esmunyedissa de roba bruta apunt pel desmunt, i el gat havia tornat a fer pipi i insistia en no tapar-ho. Fugaçment s'enrecordà de la cafetera i corregué a tancar el gas com si fos un artefacte explosible. No volia que aquella olor a socarrimat li recordès que la seva humanitat l'havia cremat.

Aquell matí el silenci havia quedat amagat al darrera d'una altre llarga llista de tasques oloríferes. Es va regalar uns segons en somiar com gaudir-lo l'endemà, si les seves superhabilitats li permetien.

Quan sentí bramar el despertador encara no havia pogut pendre's el café. El pot del sucre estava escurat, les culleretes al calaix del draps i a mig camí entre la nevera i la taula de la cuina havia aparegut una taca immensa d'alguna barreja inimaginable de sòlids i líquids, la miraba com suplicant-li benvolença. Arribades a les sis mil queixes d'aquell aparell infernal encara va tenir temps d'anar a fer-lo callar. Quan ja tornava de l'habitació, després d'estocamar la tauleta, fer quatre crits i destapar a d'altres tants, es va veure reflexada al mirall furtivament i li semblà que estava més

despentinada que quan s'havia llevat. Misteris de la ciència, es va dir, i ho va apuntar en la seva llista de coses importants. Aquesta estava sempre per darrera de les tasques d'urgències.

Al poc de tornar a entrar a la cuina i haver admirat emocionada el terra lluent, vàren començar a ploure les demandes de forma esglaonada i la seva superpredisposició la va fer arrossegar els peus fora d'aquesta sense deixar de mirar el que ja començava a ser el desitjat café. No trobo no se què, no funciona no se quan, necessito tal, més mamas, més carinyos i fins i tot el carter es va atrevir a picar a la porta per demanar-li consell per a trobar una adreça. Home habies de ser! va esbufegar ella. I al anar i al tornar el mirall del passadís li va retornar la seva imatge de superdóna despentinada, economista, investigadora de coses perdudes, mecànica de trastos que no funcionen o ho fan massa, cuinera a la carta, guia de carrers, endreçadora oficial, adiestradora de gats, geòloga de muntanyes brutes, psicòloga de taques, desactivadora de bombes i apagafocs.

En la seva darrera entrada a la cuina detectà que l'olor a cafè havia perdut l'esma, el va sentir fred i en un intent per tornar a recordar aquell moment va decidir escalfar-lo al microones amb la mala sort que la seva humanitat va fer que el posès massa temps.

Al veure bullir el café a través de la finestreta deduí que potser només tenia superpoders quan no es tractaba d'ella, i per tal de no donar per perduda la reflexió decidí apuntar-ho en la seva llista de coses importants. Heroïna només pels altres.